

Ľahostajnosť - škodlivý vírus

Tomáš bol ešte donedávna usilovný a dobrý syn. Narodil sa do bohatej rodiny. Otec bol podnikateľ a firma mu dobre vynášala, takže jeho mama nemusela pracovať a mohla sa Tomášovi plne venovať. Nemal žiadnych súrodencov, takže o maminu lásku sa nemusel deliť s nikým iným.

Odmalička bolo vidieť, že Tomáš je snaživý a múdry. Mal navyše veľa fantázie a bol zvedavý, takže mama mu často musela odpovedať na jeho otázky, ako napríklad kam chodieval slnko spávať a kde je koniec dúhy. Hrával sa najradšej sám, nemával mnoho priateľov.

Jar bola jeho najobľúbenejším ročným obdobím. Chodieval úplne sám hlboko do lesov za domom, kde si predstavoval víly. Mama o neho mávala strach, pretože sa často len tak vyparil a jej o tom nič nepovedal. No jeho volala príroda a on nemal čas hovoriť niečo mame. Večer dostala podrobný opis všetkého, čo v lese robil. Jeho mama však nezdíeľala jeho radostné pocity a preto mu zakazovala chodiť do lesa. Každá rozumná mama by na jej mieste urobila to isté. Tomáš chodieval domov mokrý alebo zablatený od hlavy až po päty. On však vysvetľoval, že víly ho volali, lebo mu chceli niečo ukázať a cesta viedla práve cez kaluže.

Inak mal mamu veľmi rád, no ešte väčšmi mal rád starú mamu. Chodieval k nej na prázdniny. Bývala na dedine v malom domčeku. Mala sliepočky a ošípané a dokonca aj kravy. Tie mával najradšej a chodieval ich každý deň kŕmiť. V ich maštaľke bolo vždy teplúčko a voňalo to tam slobodou.

So starou mamou chodieval na lúku, kde ho naučila rozoznávať rôzne rastlinky. Tomáš odvtedy už vždy vedel, ktorá je liečivá a ktorú majú kravičky najradšej. Navyše stará mama bola vynikajúca kuchárka. Po dlhom dni mu vždy vytrávilo a preto keď mu naložila plný tanier jedla, vždy všetko zjedol.

Potom začal chodiť do školy a jeho potulky sa skončili, pretože sa musel hrbiť nad knihami a mama ho už vôbec nepúšťala von. Na začiatku z toho bol nešťastný, no potom si školu obľúbil a chodil do nej rád. Bol pracovitý a na konci roka mal samé jednotky a navyše pár diplomov zo súťaží.

A rodičia ho na konci roka príjemne prekvapili. Oznamovali mu, že bude mať sestričku! Po tejto správe radostne vyskočil a objal maminu. Potom pozeral, ako sa jej zväčšuje bruško a večer čítal svojmu ešte nenarodenému súrodencovi rozprávky. S ocom zasa nakupoval kočík a posteľku. Táto príprava sa mu zdala nádherná a naplňovala ho radosťou.

O deväť mesiacov už držal v náručí svoju malú sestričku. Keď boli mamu navštíviť v nemocnici, mohol si ju pochovať. Pekne spinkala a cmúľala si prstík. Aká bola nádherná! Pomenovali ju Veronika. Tomáš to sám navrhol a rodičia s tým súhlasili.

Po pár dňoch ich Tomáš privítal doma. Veroniku choval v náručí a ona na neho pozerala s jasnomodrými očami. On ju zatiaľ hladil po červenom líčku a rozprával jej o škole.

No jeho nadšenie z Veroniky začalo vyprchávať. Celé noci preplakala, takže sa nemohol poriadne vyspať. Aj v škole stále počul jej plač a preto sa nedobre sústredil. Ale to nebolo to najhoršie čo sa zmenilo príchodom Veroniky. Zistil totiž, že jeho mama ho už vôbec nemá rada, dokonca že ho zanedbáva.

Predtým, keď prišiel domov zo školy, mama ho vítala jemným pohladením a s úsmevom na tvári. Pýtala sa ho, čo bolo v škole nové a akú dostal známku. No teraz, keď prišiel domov, mama bola u Veroniky. Buď ju hojdala v náručí, alebo jej zohrievala mliečko. Ledva ho pozdravila a často si ho ani len nevšimla.

Začal trucovať a prestal jesť. A mama zasa nič. Preto pritvrdil a prestal sa učiť. Samozrejme že z toho boli následky a keď Tomáš dostal prvé dve päťorky, dostal zo školy upomienku. Mama si ju prečítala a mierne ho pokarhala. Inak nič.

Táto ľahostajnosť sa ako škodlivý vírus šírila celým domom až sa dostala aj k otcovi. Bola to ľahostajnosť voči Tomášovi a otec tomuto vírusu úplne podľahol. Už sa o neho nezaujímal,

odkedy Veronike začali rásť prvé zúbky. To bolo v dome plno Veronikinho náreku a rodičia sa o ňu neustále strachovali. A Tomáš ju nenávidel. Áno, nenávidel ju, pretože mu odlúdila jeho rodičov.

Ďalšou osobou, ktorá bola ľahostajnosťou voči nemu nakazená bola stará mama. Tomáš si myslel, že si prikloní babku na svoju stranu, no nemohol sa viac mýliť. Len čo vstúpila do bytu, pýtala sa na Veroniku a na Tomáša sa ani len nepozrela. Potom otvorila kabelu a Tomáš sa tešil, že stará mama mu zasa priniesla niečo dobré pod zub. Ale opäť sa mýlil. Kabelu mala plnú hračiek pre Veroniku.

To bolo na Tomáša priveľa a preto sa nenápadne vytratil z domu. Nikto si to vôbec nevšimol, pretože všetci poletovali okolo Veroniky. Tomáš zamieril priamo k lesu. Keď do neho vstúpil, naplnil ho úplný pokoj. Bolo tam ticho, nikde žiaden veronikin plač. Rozbehol sa po známej cestičke, po ktorej už dávno nešiel, lebo mu to mama zakázala. No teraz bolo všetko inak. Už nechcel poslúchať mamine rozkazy, už sa domov nechcel nikdy vrátiť. Chcel len utekať stále ďalej a ďalej za vílami.

Myslel si, že ak utečie z domu, bude šťastný. No jeho hrud' bola naplnená vzlykmi a po tvári sa mu kotúľali slzy. Myslel na to, že rodičia sa ani len nestrachujú o to, kde je, je im to úplne jedno. Bol na svete úplne sám.

Tomáš si ľahol pod veľký dub a od únavy sa mu zatvárali oči. Aj keď všade naokolo bola zima, jemu bolo príjemne teplo.

Tomáš sa zobudil v neznámej miestnosti. Vedľa neho však sedel otec. Pod očami mal tmavé kruhy a znepokojene na neho pozeral. Len čo sa pohol, jeho tvár sa rozžiarila.

„Konečne si sa zobudil,“ povedal radostne.

„Kde to som?“ spýtal sa Tomáš zmätene.

„Si v nemocnici. Našiel som ťa v lese úplne zmrznutého a hneď som ťa odviezol do nemocnice. Tomáš, čo si nám to urobil? Mohol si predsa zmrznúť!“

„Odišiel som preto, lebo ste ma úplne ignorovali,“ odpovedal som nahnevane.

Otec sa nachvíľu zamyslel, no ja som pokračoval ďalej.

„Vôbec ste sa o mňa nestarali! Zaujímala vás len Veronika! Mohol som urobiť hocičo, vám to bolo jedno!“

Otec bol ticho a na jeho tvári sa usadil smutný výraz.

„Asi máš pravd. Chovali sme sa k tebe hrozne, bol som k tebe úplne ľahostajný,“ priznal napokon.

Potom sa naklonil k Tomášovi a chytil ho za ruku.

„Pomôž mi teda, aby ma tento škodlivý vírus už nikdy nenakazil.“

Tomáš mu opäťoval stisk a na súhlas prikývol.